

Bijbels perspectief

Woord van de week

Handelingen 2:1-4, 12b.

En toen de Pinksterdag aanbrak, waren allen tezamen bijeen. En eensklaps kwam er uit de hemel een geluid als van een geweldige windvlaag en vulde het gehele huis, waar zij gezeten waren; en er vertoonden zich aan hen tongen als van vuur, die zich verdeelden, en het zette zich op ieder van hen; en zij werden allen vervuld met de heilige Geest en begonnen met andere tongen te spreken, zoals de Geest het hun gaf uit te spreken. ... Wat wil dit toch zeggen?

Gods Woord verhaalt maar heel summier over hoe de tien dagen tussen Hemelvaart en Pinksteren, dagen die volgens de opdracht van Jezus zelf wachtend moesten worden doorgebracht, werden ingevuld. Er worden, naast dat er tussen de regels door het een en ander opvalt, slechts twee zaken vermeld. Eerst wat er tussen de regels door opvalt. Het waren niet alleen de overgebleven elf discipelen die aan Jezus' opdracht gehoor gaven. Lucas vertelt in Handelingen 1:14 dat er ook enige vrouwen, waaronder de moeder van Jezus en zijn broers aanwezig waren. In vers 15 wordt aangegeven dat er op een van de dagen, de dag dat Petrus met een mededeling opstond, nota bene honderd twintig personen bijeen waren. Schijnbaar is van de wachtende groep een soort aantrekkingskracht uitgegaan. Kwam dat door het gebed dat centraal stond? Dat brengt ons bij wat de Bijbel van deze dagen zelf verteld. In vers 14 komt nadrukkelijk de belangrijkheid van het gebed in die periode van wachten naar voren. Verder wordt in de volgende verzen de reden vermeld waarom Petrus opstond en de aanwezigen aansprak. De lege plaats, door het wegvallen van Judas, moest worden ingevuld. En ook in die zaak nam het gebed een centrale plaats in. Gods leiding werd gezocht. Verwachtingsvol en eensgezind.

Het bidden van hen die daar tezamen wachten, krijgt in vers 14 wel in het bijzonder een opmerkelijke lading wanneer Lucas het bidden omschrijft als 'eendrachtig' en 'volhardend'. Met name de omschrijving 'volhardend' valt daarbij op. Het is alleszins acceptabel om te veronderstellen dat dit volhardende zich toespitste op het onderwerp van het wachten: de belofte van de uitstorting van de heilige Geest. Zij die daar gezamenlijk de tien dagen wachtend op die belofte doorbrachten, zullen ongetwijfeld met elkaar gesproken hebben over wat de inhoud van deze belofte zou zijn. Wat hadden ze te verwachten? Mogelijk hebben de elf teruggedacht aan de momenten dat ze er door Jezus twee aan twee opuitgestuurd werden - aan het gezag en de autoriteit die zij mochten ervaren. Verder zal men ongetwijfeld aan de kracht van de opstanding hebben gedacht. Hoe ook, het maakte hen eendrachtig: ze gingen er (verwachtings)vol voor.

En dan wordt wachten en bidden beloond! En hoe! Wat er losbreekt, blijft niet onopgemerkt! De hemel liet haar geluid horen, en hoe! Door een geweldige windvlaag en tongen van vuur en... hoorbaar, in vreemde talen. Het maakte dat de buitenstaanders buiten zichzelf van verwondering waren...

Wat doet Pinksteren ons (nog)? Dat het in elk geval ruimte geeft voor de vraag: wat wil dit toch zeggen? Genoeg om een aantal weken bij stil te staan!

Gebed

Nog steeds Hemelse Vader verlangt U er naar een ieder die met een oprecht hart biddend en verwachtingsvol tot U komt, vol verlangen naar de volheid van Uw Heilige Geest zoals door Uw Zoon beloofd, te verhoren. Zoals U Here Jezus hebt gezegd, U geeft de Geest niet met mate!

Laat ons, zeker in deze eindtijd waar de tekenen van de tijd overduidelijk laten weten dat Uw wederkomst nabij is, niet alleen volle lampen hebben, maar ook volle kruiken! Doe ons bereid zijn als wijze maagden, uit genade en om Uws Naams wil. Amen.